

LBRIS

We know
books

Dana Fodor Mateescu

*În pielea goală pe
acoperișul fierbinte*

RO CART

În pielea goală pe acoperișul fierbinte	5
Ursitoarele.....	14
Cizmarul.....	19
Giogio	24
Monica	27
Tataia	33
Japoneza din bucătărie.....	38
Matilda	41
Săniuța	43
Cum l-am păcălit pe Ispirescu	47
Frunza.....	49
Podul din mine.....	53
Bunica Icoana.....	56
Prințesa de pe insula Ada Kaleh.....	62
Partea nevăzută a Danei	67
Fântâna	72
Mama, zi cavalaude!.....	75
Indianul Mână-Iute.....	78
Copilul cu o mie de părinți.....	84
Elena	86
Marcelică	87
Proful de desen.....	92
Ninsoare în luna iunie.....	97
Eroina din strada Poarta-Albă	106
Rujul.....	112
Criminalista de la scara A.....	117
Chiloții	127

Cum m-au „bronzat” 458 de nuci verzi.....	132
Gheata.....	139
Inimă de crâșmă.....	145
Ciucurel.....	151
Trambulina.....	157
Televizorul.....	166
Urzici pe limbă.....	170
To'arășu Gigi.....	174
Lacrimi de mamă.....	181
Margo.....	188
Daniela merge mai departe.....	193
Laura.....	198
Ocarina.....	202
Cum am devenit informatoare.....	204
Cireșe evreiești.....	210
Pedeapsa mamei.....	216
Horia.....	219
Pantofiorii roșii de lac.....	224
Poveste de Crăciun.....	227
Cutiuța.....	233
Lacrimi de fericire.....	237

ÎN PIELEA GOALĂ PE ACOPERIȘUL FIERBINTE

N-aveam șase ani împliniți când am făcut trăsnaia asta. M-am trezit într-o dimineață atât de veselă, încât putea să mi se întâmple orice, că nu-mi mai păsa. Era vară, cald, senin, iar ai mei părinți la serviciu.

Culorile? Ca-n vederile poștale! Miresme peste tot, arome și parfumuri de-ți luau mințile: trandafiri, petunii, oleandri, blană de pisică, frunză de mușcată, ouă-ochiuri, gogoși și dulceață de cireșe amare... Să tot trăiești!

Văzusem undeva, cred că într-o poză din *Neckermannul* lui Sami, prietenul meu, o piscină neasemuit de albastră. Și în dimineața aia, mă hotărâsem s-o construiesc la noi în curte. Mai întâi l-am discutat pe tata, cu o seară înainte:

– Unde să-mi fac o piscină?

– N-ai unde! a zis el în timp ce se bărbiera afară, într-o oglinjoară rotundă (am spart-o zilele următoare, din greșeală!).

– Ba am. Uite, în grădină...

Până să răspundă el ceva (mai avea de ras un smoc de la buza de sus și o umfla, așa...) s-a auzit gura trompetită a bunică-mii, care tunde o tufă de trandafiri:

— Mno, ni la ie! Ți-oi da o piscină, de n-ai s-o poți căra în spinare! Ia vezi-ți de treburile tale de copil, că acu' mă supăr!

M-am încruntat teribil la ea și i-am arătat o limbă maree, până la rădăcină. Cu o ură sinceră. Dacă aș fi putut, aș fi scos-o pe toată din gură, cu tot cu amidale, eventual cu cei doi omușori pe care-i purtam cu fală în interior și-i arătam tuturor, de câte ori aveam ocazia.

„Pruncu' dracului!”, zicea bunică-mea, și-și făcea cruce. „Unde s-a mai văzut om cu doi omuleți în gât?!”

Ei, în dimineața aia știam ce am de făcut. Piscina mea va fi... pe sus! Să vă explic, ca să înțelegeți: casa era tip vagon. Între două acoperișuri, fiecare cu podul lui, era o mică terasă din ciment care lega construcțiile una de cealaltă. Sub ea, adică dedesubt, era o bucătărie-cameră, unde dormeau niște chiriași de-ai bunicii. Oameni amărâți. Bine, după porcăria pe care am făcut-o, n-au mai dormit, și-au luat catrafusele și duși au fost!

Ei, terasa aceea voiam eu s-o transform într-o piscină! „Mamă, ce mișto o să fie!”, gândeam. „Îi chem aici pe Sami, pe Silvia, pe toți prietenii mei, Paulică și Marian, o să urlăm, o să ne bălăcim cât vrem, toată vara. Mama și tata or să fie foarte mândri de isprava mea!”

Am așteptat să plece toată lumea din curte. Am luat scara cu greu. Era mare, din lemn pătat cu vopsea și var, abia am târât-o. Am găsit și furtunul cu care uda bunica grădina, l-am înfipt bine în țuțuroiul

de la cișmea, și, cântând cu avânt și dăruire cântecul Șoimii patriei, am suit capătul pe terasă. Când uitam cuvintele cântecului, că le mai uitam fiind în febra creației, ziceam: ta-ta-ta-taaa, piuuuu-țiuuu, na-na-na-na-naaa!

Apoi am coborât și am dat drumul apei. Furtunul l-am proptit bine, „să nu fugă”, și, fără nicio grijă, am plecat la Sami, să-l anunț.

Am stat acolo vreo oră, am mâncat prăjituri evreiești, ne-am jucat leapșa pe ouate, pe porunci și, când să jucăm și leapșa pe udate, fiind vorba de... apă, mi-am amintit:

– Sami!!! Apaaaa!!! Piscina noastră! Terasa! Am lăsat apa să curgă..., țipam ca disperata și săream când într-un picior, când în celălalt.

– Repede, prostălaie ce ești! Să mergem! a zis Sami foarte îngrijorat.

Am alergat ca vântul. Nu știu cum am ajuns. Cred c-am și căzut de paișpe ori până acasă, că așa-mi stătea mie bine. Eram toată un sânge și-o julitură.

La noi nu venise nimeni, slavă Domnului. Sami a închis apa de la cișmea, dar când ne-am ridicat privirile, dezastru! Pentru că nu astupasem ca lumea scurgerea, pusesem doar un băț, apa a ieșit sprintară, iar toată cantitatea aia imensă s-a prelins pe ziduri, ca-n povești! Lipsea Zâna Zorilor călare pe-un cal alb.

Am „zburat” disperată pe scară, să-mi văd „piscina”. Catastrofă! Vai de viețișoara mea! Ce dezamăgire! Se umpluse cam cât palma mea, nu era deloc albastră, ca-n *Neckermann*, ci cenușie, plină de

UPRIS | We know books
moloș, și se scurgea mereu undeva... Am aflat, mai târziu, că în bucătăria chiriașilor de jos.

Unde greșisem?

Cu lacrimile gata să-mi țâșnească șiroaie, ca și apa mea, am privit furioasă către Sami. Numai el era de vină, cu revista lui blestemată! Dar Sami dispăruse. Jos, lângă scară, bunică-mea, stană de piatră. Gheonoaie!

Nu pot să vă descriu ce privire avea! Își dusesse mâinile la gură de uimire, plasele cu merinde erau pe jos, merele, roșiile și conopida se rostogoliseră prin toată curtea...

Era de rău!

– Tulai, Doamnieee, ce-ai făcuuuuut? Ce-ai făcuut, tu, bolândo, tulai, lumeee?! Mi-o distrus acoperișuuu', abia l-o reparat bunică-su, hiiii, a intrat apă păste chiriași, tulai, Doamnieee! Mno, amu să vezi bătaie ce iei dă la Picuță! Dă data asta o să te scarmene bine! Dară până se urnește el dă la crâșmă, te-oi învăța io minte!

Și nici nu termină bine de tulăit și de boscorodit, că-mi ia scara și mă lasă acolo, șocată, singurică pe acoperiș. Mai coboară, Danieluțo, dacă ai pe unde!

Abia trecuse de 12 ziua. Îmi chiorăiau mațele de foame, dar nu-mi păsa, mă gândeam îngrozită la părinții mei. Bătaia pe care o voi mânca eu va fi epocală.

Mi-era sete, dar înduram. Cald rău, zăpușeală. Niciun nor pe cer. M-am dezbrăcat de tricou și de pantalonii scurți. Le-am aruncat în grădină. Am rămas în chiloți. Bunică-mea se văita prin curte

strângând legumele pierdute. Când și-a ridicat ochii, am văzut că plângea de nervi, dar fără lacrimi.

Ca s-o împac, m-am strâmbat la ea cum am putut eu mai spectaculos: m-am uitat cruciș, am flencănit din limbă, din buze, am dat cu tifla, ca golani din Grivița.

– Ni la ea ce să prostește, bat-o soarele! S-o mai și dăzbrăcat! O să-ți prăjești pielea aia dă drac, numa-numa... Îi vide' tu!

Și s-a cărat la bucătărie, bombănind.

Soarele, sus pe cer, nădușea și dumnealui alături de mine. Știam că mă înțelege, era singurul care era de acord cu intențiile mele nobile de a transforma terasa într-un bazin cu apă. Rămăsese și el în țâțele goale, ca mine, și ardea peste tot, numai flăcări, flăcări.

Vai! Nu mai puteam. Parcă mă sâcâia și-un nemernic de pipilică. Unde să fac?

M-am dus în pod. Acolo, zăpușeală ca-n oala cu gomboți fierți. Am găsit un loc și... țâșșșșșșșșș! M-am ușurat. Tii, că bine ar fi fost să fi avut piscina aia de vis! Dacă nu mi-a ieșit, e vina mea? Sami e responsabil. El mi-a băgat asta în cap. O să-l spun lui tata!

Pe la ora 3 am început să am halucinații. Îmi era foarte, foarte sete și mă ardea creștetul capului. Prietenul meu, Soarele, stătea într-un cot și-mi scotea limba. „Al naibii, face mișto de mine!”

Nu aveam nicio pălăriuță, nimic, nimic. Doar chiloții, că restul țoalelor le-am aruncat ca o tâmpită, atârnav prin copaci.

LIBRIS | We know books
Eram leșinată. Vedeam cascade și sticle de Cico aburinde. Am început s-o strig pe bunică-mea:

– Maieeee! MAAAAAAAAAAAAAIEEEE!

Maia, nimic!

– Dacă nu-mi pui scara, îmi dau chiloții jos, să știi!

– No, pune-ți-i pă cap! Că ăla-i vinovat, el te-o suit pă casă! am auzit vocea bunicii.

Știi că-i o idee bună!? Și ssssstțțțuști, mi-am aranjat chiloții pe cap. Erau unii frumoși, aproape noi, cu fluturi roșii, mi-i amintesc și acum, mi-i cum-părase mama de la magazinul Sora, de la Gara de Nord.

Astfel „îmbrăcată”, am început să chiui și să răcnesc cât mă țineau plămâni, asta numai ca să mă răzbun pe coana Floarea, adică pe bunica, și să mă audă tot cartierul, până la Gara de Nord și îndărăt.

Știam niște melodii noi ale formației Abba, aia cu „Money, money” – numai primele vorbe le spuneam corect, restul era ceva de genul: „manii, manii, manii, iță hanii, for dă rici man go... aaaahaaaaa”.

Apoi urmau *Partidul, Ceaușescu, România, 1 Mai muncitoresc și Bălălău*. P-ăsta din urmă îl învățasem de la Paulică și-l știam la perfecție.

„Bălălău, băiatu' mamii,
Ți-a mâncat fetele banii
Lasă, mamă, să-i mănânce
Că le-au fost gurița dulce”

Mvai! Să mă fi văzut voi, dragii mei!

O zgâtie de fată, arsă de soare, în pielea goală și cu chiloții pe cap, „horind” cât putea ea de tare cântecelul de mahala, extrem de educativ:

„Haida-haida, Bălălău,
Nu mai bea băiatu' meu
Haida-haida, Bălălău,
Pupă-mă, că-mi vine rău!”

În timp ce executam cu profesionalism acest vibrant și încântător număr artistic, alergam pe acope-rișul fierbinte (smoala se lipea de tălpi!) când în stânga, când în dreapta, țopăiam, făceam cumpăna, roata, podul de sus, ce știam și eu...

Cartonul gudronat făcea trosc, trosc, se crăpa pe ici, pe colo, și, la un moment dat, s-a rupt. Mi-a fugit piciorul în jos, printre lemne și vată de sticlă. M-a mâncat, până a doua zi, pielea, am făcut o iritație urâtă, plus zgârieturi.

Pe stradă începuse să se strângă lumea. Era ca la bâlci. Doamna Goldman, mamaia lui Sami, țââââârrr, la poartă. Îngrijorată, firește.

– Madam Săndulescoo, țipa ea. Vino, dragă, că a înnebunit nebuna! Dă-o jos de pe casă, că o să cadă și o s-o ai pe conștiință!

Madam Săndulescu nici gând să iasă. Iar eu o țineam ca neamțul cu tararaua, ca pe scena Teatrului Național:

– Stimați spectatori! Stimați vecini! Hei, lume! Acum voi interpreta binecunoscuta melodie *Țara mea*. Un, doi, trei și:

„Țara mea are câmpii mănoaaaseee
Dealuri înalte cu mândre flooori”

Și când rosteam „țara mea”, săream de trei ori în sus, să se știe cât e de serioasă și emoționantă cântarea.

M-am zbânțuit cât am putut, am rupt cât acoperiș am reușit. Până la urmă, am obosit și m-am tolănit cu fața la cer. Soarele meu îmi făcea cu ochiul și mi se părea că are mustață ca nea Cristea, colegul lui tata, cu care bea bere la Gogoșaru.

Am adormit. Seara, pe la opt, a venit mama. Știa deja. O luaseră vecinii încă de pe bulevardul Titulescu, de la pâine: „Dănuța s-a suit pe casă, dezbrăcată. A făcut o piscină pe acoperiș, lăcăraie în toată curtea, v-ați nenorocit! Hahaha! De ce n-o dați la un sport, ceva? E păcat! Are o energie! Și aveți grijă, că a cântat melodii cu Partidu’, în pielea goală, o să se interpreteze politic!”

Mama să leșine, de rușine și de groază! Cum a intrat pe poartă, a luat scara și s-a urcat după mine. M-am făcut mică-ntr-un colț. Pleosc-pleosc, palme peste bot, peste bucele goale și roșii. Uuu, ce m-au mai usturat! Urlam și plângeam. M-ar fi tras mama și de păr, dar cum mă tundeau ca pe un băiețoi, nu prea avea de ce să apuce. Se auzea și „maia” de jos, sanchi, ea îmi lua apărarea:

— N-o mai bate, tu, că dejaba o lovești! Zi-i cu frumosu’!

Și râdea cu gura până la urechi...

Când a venit tata, nițel cam aghesmuit, ca de obicei, m-a luat și el la chelfăneală. M-au pedepsit de m-au rupt atunci.

Dar toate astea au ținut o zi, că mă iertau mereu. Până și bunică-mea m-a iertat. Dar nu de tot. Nu! Pentru că, a doua zi de la întâmplarea asta, stând ea la cină cu tataia Săndulescu (masa era sub o lustră ciudată, care avea formă de strachină gălbuie), observă că picură ceva din... tavan: pic, pic, pic. Eu eram de față, venisem să-i cer ceva în seara aia...

– Mă, Jorjică, ce curje din lustră? (Așa-i zicea ea: Jorjică.)

Și pune degetul pe apa aia. Îl duce la nas, miroase, apoi strâmbă din nas! Puuuu! Abia atunci mi-am adus aminte. Era „opera” mea, firește, din ziua cu pricina.

– Bătu-te-ar Dumniezău dă coțofană, te-ai pisat în pod? Și iar a început tulăiala...

N-am mai auzit-o. Am luat-o la fugă, am dărâmat un scaun, m-am și lovit, dar ce mai conta? Direct în pat m-am vârat, cuminte ca un îngerăș.

De atunci nu m-am mai urcat pe casă, decât cu tata și numai de 23 august, ca să vedem artificiile din Herăstrău.